

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Jakuba Camrdu Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **D. A. M.**, zast. Mgr. Soňou Bernardovou, advokátkou se sídlem Koliště 55, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2008, č. j. OAM-308/LE-BE03-BE07-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajskému soudu v Praze ze dne 27. 3. 2009, č. j. 49 Az 56/2008 – 41,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Soni Bernardové, se sídlem Koliště 55, Brno, **s e u r č u j e** částkou 8520,40 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

## O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2008, č. j. OAM-308/LE-BE03-BE07-2008. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel odvozuje od posouzení rozložení důkazního břemene v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle stěžovatele za situace, kdy žadatel tvrdí relevantní skutečnosti a předkládá důkazy, přičemž se tyto jeví pravděpodobné, není oprávněn správní orgán se zabývat spíše jejich nepravdivostí než pravdivostí, pokud jedinými důkazy zpochybňujícími tvrzení žadatele jsou oficiální zprávy o situaci v zemi původu.

Stěžovatel namítá, že ani soud ani žalovaný neuvěřili jeho tvrzením o jeho aktivitách v zemi původu, o hrozbě zatčení v případě návratu a hrozbě jeho stíhání pro činnost proti koaličním aktivitám a proti vzrůstajícím nepokojům v zemi. Stěžovatel má za to, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s důkazy. Stěžovatel uvedl, že je členem politické opoziční strany MLC, přičemž předložil členský průkaz. Žalovaný pak pouze z důvodu, že postrádal známky prokazující uhrazení členských poplatků, tento neosvědčil

jako důkaz. Dále stěžovatel uvedl své aktivity pro církev Armáda vítězství pod vedením pastora K. a postup policie a vládních orgánů proti činnosti této církve a pastora. Aniž by se soud či žalovaný zabývali skutečnostmi, které vedou stěžovatele ke strachu ohledně postupu policie vůči jeho osobě z důvodu jeho aktivit v této církvi, zabýval se žalovaný tím, že stěžovatel označil K. jako pastora, ačkoliv má hodnost arcibiskupa. Ačkoliv má žalovaný povinnost opatřit si všechny důkazy, které by vedly k úplným skutkovým zjištěním, má stěžovatel za to, že takto neučinil. Stěžovatel se domnívá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Stěžovateli nelze přičítat k tíži neúplnost jeho tvrzení v předchozím správním řízení. Sám soud uvedl, že stěžovatel je ve více než svízelné situaci, avšak toto zjištění nijak nezohlednil ve vztahu k rozporům ve výpovědích. Skutečnost, že stěžovatel byl před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany „zatčen“ Policií ČR, měla nepochybně vliv na jeho další chování a touto situací muselo být ovlivněno jeho vnímání povinností při podání žádosti a schopnost reprodukovat veškeré události, jež stěžovatele vedly k opuštění země původu.

V tomto ohledu má stěžovatel za to, že soud i žalovaný neúplně zjistili skutkový stav, když se pouze zabývali rozpory a neúplností výpovědi stěžovatele, aniž by se pokusili zjistit skutečný stav v zemi původu. Tato situace je dle aktuálních zpráv znepokojivá.

Soud ani žalovaný nikterak nezohlednili hutský původ stěžovatele a historii kmene Hutů, který je pro své bývalé aktivity v sousedním státě Rwanda vnímán společensky zcela negativně.

Stěžovatel navrhuje rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Zatímco úkolem krajských soudů je projednat a rozhodnout každý případ, Nejvyšší správní soud zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). K plnění jeho sjednocující role svěruje zákon Nejvyššímu správnímu soudu různé procesní nástroje, na prvním místě nepochybně rozhodování o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1 ve spojení s § 102 s. ř. s.). Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví.

Meritorním přezkumem toliko přijatelných kasačních stížností se ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob i v každém jednotlivém případě nestává méně účinnou, než v případě formálního projednání každé jednotlivé věci. Jasná, přehledná a srozumitelná judikatura totiž zvyšuje právní jistotu účastníka již před

krajským soudem a správními orgány. Paušální formalizovaná spravedlnost, tedy stále nové a opakované projednávání již jednou rozhodnutého ve všech stupních soudní soustavy, vede ve svém důsledku k popření jednotlivé materiální spravedlnosti: ne všechny věci jsou stejně problematické, ne všechny věci vyžadují stejné pozornosti. Opětovné projednávání každé věci znovu na všech stupních tak může ve svém důsledku popřít samotnou spravedlnost systémem vytvářenou. Věci objektivně odlišné, s odlišným významem a důležitostmi, jsou podrobeny stejnému zacházení. Taková spravedlnost navíc není ničím jiným než zbytečně vydávaným „potvrzením“, že jednou řečené stále platí, zatěžováním soudního systému dalším řízením s předem známým průběhem a výsledkem, který „přinese“ pouze neúnosnou délku řízení pro stěžovatele, a to nejen pro něho, nýbrž i pro všechna další řízení, pro něž soudní systém není a ani nemůže být kapacitně nastaven.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je navíc vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní procesní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva. Ryze formální důraz často kladený na dosažení spravedlivého výsledku řízení (ve smyslu jeho procesní bezvadnosti) ve svých důsledcích výrazně oslabuje právní jistotu a tedy i efektivitu práva. Jak k tomu opakovaně uvedl Ústavní soud (viz např. náleze ze dne 13. 11. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 24, str. 222 - 223; obdobně též náleze ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 31, str. 149), „[...] žádný právní řád není a nemůže být z hlediska soustavy procesních prostředků k ochraně práv, jakož i z hlediska soustavy uspořádání přezkumných instancí, budován ad infinitum. Každý právní řád přináší a nutně musí přinášet i určitý počet chyb. Účelem přezkumného, resp. přezkumných řízení může být reálně takováto pochybení aproximativně minimalizovat, a nikoliv beze zbytku odstranit. Soustava přezkumných instancí je proto výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivy rozhodování a právní jistoty. Z pohledu tohoto kritéria je zavedení mimořádných opravných prostředků, čili prodlužování řízení a prolomení principu nezměnitelnosti rozhodnutí, která již nabyla právní moci, adekvátní toliko v případě důvodů výjimečných.“

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005.

V moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy. Při aplikaci § 104a zákona o azylu, je nezbytné ujasnit si obsah tohoto ustanovení z hlediska možností, které se správnímu orgánu nabízejí. Neurčitý právní pojem, zde představovaný „přesahem vlastních zájmů stěžovatele“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy.

Zákodárce vytváří prostor soudu, aby zhodnotil, zda konkrétní situace patří do rozsahu určitého neurčitěho právního pojmu, či nikoli. Při interpretaci neurčitěho právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitěho pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitěho pojmu zařadit.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem naznačeným výše zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost. Je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti, ale taktéž tvrdit některý z důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., a uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. K tomu však v daném případě nedošlo, a proto má Nejvyšší správní soud za to, že důvod k tomu, aby kasační stížnost považoval za přijatelnou, zde chybí. Obdobně již Nejvyšší správní soud rozhodoval např. 3 Azs 23/2006, 3 Azs 128/2006, 1 Azs 13/2006 (publ. [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit především skutečnost, že významným hlediskem byla jak pro úvahy žalovaného, tak pro závěry krajského soudu,

otázka zásadních rozporů ve výpovědích stěžovatele učiněných v řízeních o první a druhé žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany vážících se k azylově relevantním důvodům, způsobujících nevěrohodnost jeho výpovědi a svědčících o účelovosti jeho tvrzení.

K této otázce se již dříve vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozhodnutí ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), v němž vyslovil, že „není v rozporu se zásadami správního řízení (§ 3 správního řádu) ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí (např. § 32 odst. 1 správního řádu), jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybní některá tvrzení účastníka řízení, jež nelze jinak ověřit nebo jež lze ověřit jen s mimořádnými obtížemi, jestliže se jiná tvrzení účastníka, jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná.“ Otázka věrohodnosti výpovědi žadatele byla v minulosti řešena také Vrchním soudem v Praze, když v rozhodnutí ze dne 29. 1. 2002, č. j. 5 A 746/2002 - 31, tento soud dospěl k závěru, že „pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově. ... Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné, než jím tvrzené.“

Z výše uvedeného je tedy patrné, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je základním a často jediným důkazním prostředkem, který žadatel o udělení mezinárodní ochrany může správnímu orgánu předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které jej vedly k odchodu ze země původu. Pokud má správní orgán pochybnosti o hodnověrnosti výpovědi žadatele, je nutno, aby žadateli byla dána možnost takto vzniklé rozpory vysvětlit a odstranit.

Při posuzování věrohodnosti tvrzení stěžovatele se vychází ze srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, stejně jako skutečností jím vyslovených v pohovoru. V daném případě stěžovatel ve druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl jiné důvody odchodu z vlasti, než v žádosti předchozí. Ve druhé žádosti stěžovatel tvrdil skutečnosti, které při první žádosti vůbec nezmínil. V první žádosti stěžovatel jako důvod odchodu z vlasti uvedl pouze sociální problémy a nespokojenost se situací v zemi původu a současně vypověděl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany. Obdobná tvrzení obsahuje předchozí žaloba i kasační stížnost. Své členství v politické straně MLC a politickou činnost a následné problémy s policií zmínil stěžovatel až v žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany ze dne 5. 5. 2008. Žalovaný poskytl stěžovateli možnost rozpory ve výpovědích vysvětlit. Na dotaz žalovaného, proč stěžovatel politickou činnost, členství ve straně a následné problémy s policií nezmínil již v první žádosti, tento odpověděl, že po příjezdu do ČR měl obavu, že by byl zatčen. Nejvyšší správní soud je v této souvislosti nucen konstatovat, že obavy před státními orgány v zemi, kde žadatel projeví úmysl požádat o poskytnutí mezinárodní ochrany, nelze za situace, kdy je žadatel po příjezdu policií zadržen, a priori vyloučit a tato skutečnost by za určitých okolností mohla ovlivnit

i následnou výpověď žadatele. V daném případě však stěžovatel mohl své obavy a skutečné důvody, pro které se rozhodl opustit zemi původu, svěřit svému právnímu zástupci, který jej na základě plné moci zastupoval v řízení před krajským soudem zahájeném žalobou ze dne 8. 11. 2006. Stěžovatel tak neučinil, a to ani v řízení o kasační stížnosti. Ve světle výše uvedeného se jeví vysvětlení stěžovatele, proč nevypovídal úplně a pravdivě již v první žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, účelové. K nově předložené kopii členského průkazu, dokládající členství ve straně MLC, kterou stěžoval v řízení předchozím nezmínil (když tvrdil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany) uvedl, že si ji vytáhl z emailu tady v ČR. Na otázku, proč tuto nepředložil v řízení předchozím, odpověděl, že když byl v ČR poprvé, měl francouzský pas na jiné jméno, nemohl mít tedy u sebe doklady na své jméno. Ze správního spisu však vyplývá, že i v řízení předchozím vystupoval stěžovatel pod stejným jménem. Nic mu tedy nebránilo kopii členského průkazu předložit. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu (a také žalovaného), že výpověď stěžovatele je nevěrohodná a skutečnosti jím nově uváděné ve správním řízení zahájeném dne 5. 5. 2008 byly uváděny účelově. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že stěžovatel nepožádal poprvé o udělení mezinárodní ochrany ihned po příletu na území ČR, ale pokusil se nelegálně vycestovat do jiného státu. Současnou žádost pak stěžovatel podal poté, co byl vrácen z Francie, kam nelegálně vycestoval, a co byl zadržen Policií ČR, jež mu uložila 18. 4. 2008 správní vyhoštění na dobu 5 let.

Tvrzení, že žalovaný nezohlednil hutský původ stěžovatele, stejně jako námitka nesprávného postupu při hodnocení vypovídací schopnosti stěžovatelem předloženého členského průkazu, se poprvé objevují v kasační stížnosti. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud ve smyslu výše citovaného ustanovení nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupce advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč, a sice za první poradu s klienty včetně převzetí a přípravy zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 7. 2009 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Dále

soud advokátce přiznal náhradu cestovného za prokázané nahlédnutí do spisu ve výši 2360 Kč (přitom vycházel z údajů v technickém průkazu a z ustanovení § 157 odst. 4 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce). Cestovné tvoří náklady na motorovou naftu za ujetých 200 km x 2 mezi Brnem a Prahou a zpět, přičemž vyhláška MPSV č. 451/2008 Sb. stanoví 28,50 Kč za jeden litr nafty (při spotřebě dle údajů v technickém průkazu 7,03 l na 100 km), spolu se základní částkou stanovenou zákoníkem práce, tedy 3,90 Kč za 1 km. Celkem tedy náleží ustanovené zástupkyni odměna ve výši 7160 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Zástupkyni tedy celkem náleží 8520,40 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Zástupkyni nebyla přiznána odměna za jí uplatněný úkon právní služby spočívající v prostudování spisu dne 29. 6. 2009. Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře uvedl, že nikoli za veškeré úkony, které zástupce ve věci učiní, je možno přiznat odměnu dle § 11 advokátního tarifu. Studium spisu zástupkyní stěžovatele dne 29. 6. 2009 je třeba pro účely určení její odměny považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (shodně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 – 40), nikoliv za samostatný právní úkon.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Ludmila Valentová  
předsedkyně senátu